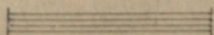

MIND ÉNEKELNEK:*Zengjétek, zengjétek**A Szűz gyermekét,**Égi angyal, földi nép,**Égi angyal, földi nép,**Akit nekünk küld az ég:**A drága szép kis Jézus ma a földre lép.**Jászolban született,**Ki Üdvözítőnk lett.**Ő az Isten egy Fia,**Dicsőség, glória!**(Felállnak, a betlehemet körülhordják s kimenőben énekelik):**Dicsőség mennyben az Istennek!**Dicsőség mennyben az Istennek!**Az angyali seregek vígan így énekelnek:**Dicsőség, dicsőség, Istennek.**Békesség földön az embernek!**Békesség földön az embernek!**Ki az igaz szeretet a kis Jézushoz vezet,**Békesség, békesség embernek.***Magyar karácsony 1938-ban****Karácsonyi színjáték I felvonásban.****Irta: Fejes Sándor.****Személyek: Első angyal****Magyar Bálint****Második angyal****Magyar angyal****Nagy Gábor****Angyalok (tetszés szerint)****Mélyen Tisztelt Közönség!**

Mikor a havas földre leszáll az alkony s az éjtszaka fekete palástjával takarja be a napot, mélységes csönd üli meg a magyar falvakat... Szerke a magyar ég alatt izgalomtól remegő gyermekek várják a kis Jézus látogatását... Aztán meggyuladnak a karácsonyfák gyertyái, csilingel az angyali csengetyü... Ó, milyen gyönyörű is ez a szent várakozás! Nincs a világon szebb kép ennél a karácsonyt váró gyermeki várakozásnál... Dugjuk össze most mi is fejünket, álmodjuk vissza magunkat abba az elmúlt, soha vissza nem térő boldog gyermekori édes várakozásba, s zárjuk szívünkbe a világ világosságát, a születő Gyermekeket...

I. JELENET.

(Szin: a Mennysország egy részlete, templomszerű, felhős táj, középen két hatalmas oszlop között színes, nagy üvegablak. Ettől jobbra s balra egész idő alatt a két (első és második) an-

gyal áll. A színen nagy fényesség ömlik el).

* * *

(Angyalok sűrögnek a színen: karácsonyfát diszitenek. Az egyik színes cukorkákat kötöz rá fürge kézzel, a másik arany-, ezüst láncokat aggat ágaira, egy harmadik angyalhajat teriget rá stb. Magyar angyal éppen egy szép kis piros-fehér-zöld zászlót helyez a karácsonyfa tetejére).

Magyar angyal: (Kötözés közben). Így ni, ez lesz a legtejetjén... szegény magyar testvéreim... de régen lobogott már dicsőségesen a mi zászlónk... ma este álmodjátok vissza a szép, ragyogó multat, hátha nemsokára újra felvirrad már a magyarnak is... (Más hangon): De siessetek már kis angyaltestvéreim, nehogy elkéssünk! Azért el ne siessétek ám, mert ma a magyar karácsonyfának kell a legszebbnek lenni az egész Mennysorszámban! Hiszen a világ legárvább, legszerencsétlenebb népének készítettük.

(Angyalok egyre jobban sietnek a diszitással. Egy másik angyal):

De mondd csak, kedves angyaltestvérem, miért olyan nagyon szomorú a magyar nép?

Magyar angyal: Miért szomorú?... Hát elrabolták tündérszép országát, ezeréves földjét, rabbá tették sok-sok testvérét... aranylő rónáin most mások aratnak... karácsonyfás hegyeit jött-ment rablók őrzik... s nincs odalent a magyar földön most magyar ház, ahol annyira várnák az Ur Jézus születését, véle az igazság feltámadását! A magyar gyermekeknek... jaj de soknak!... ma nem lesz karácsonyfájuk...

Másik angyal: (Ugyanaz, aki előbb). Dehát miért vették el azok a gonosz ellenségek a földjüket, ha a magyaroké volt?

Magyar angyal: Gonoszságból, angyaltestvérem... Gonoszságból... Mert befogadott minden üldözöttet, aki csak szállást kért tőle, megosztotta véle mindenét, földjét, termését, szívét is... Nem nézte soha, ki honnan jött, ha befogadást kért tőle, szívesen fogadta, testvérének tekintette... És mégis, ennyi szeretet sem tudta megakadályozni azt, hogy hálátlanul vissza ne éljenek jóságával. Ugyanazok a népek, akiket testvéreiül befogadott hazájába, azok tépték szét ezeréves szép országát... Elrabolták karácsonyfás Kárpátjait, szőke Tiszáját...

Másik angyal: ... Mi az a Tisza, kis testvérem?

Magyar angyal: A Tisza?... kis angyaltestvérem... talán legszebb folyó a világon. Ott született a karácsonyfás nagy hegyek oldalában, onnan fut végig az aranykalászos magyar rónaságon... És hogy minél több magyar testvért meglátogathasson, elkanyarog ide is, oda is, nem sürgős a dolga. Az alföldi népnek elmondia, mi hír van odafent, a hegyek között. Nincs magyarabb folyó nála! Meg a vize is olyan, hogy azt tartja a magyar nép: Ki a Tisza vizét issza, vágyik annak szíve vissza... S most ezt is szétszaggatták igazságtalanul. Le-

vágták fejét, lábát, csak a középső részét hagyták meg magyarnak... (Szomorun elhallgat). De úgy hallottam, nemsokára mégis magyar lesz újra a Tisza... csak magyar!

Másik angyal: Ne szomorkodj azért kis angyaltestvérem, majd megsegíti a te néped a jó Isten, hiszen tudod, hogy nem szereti az igazságtalanságot...

Magyar angyal: (Kifelé néz, majd hirtelen szól). Jaj, siessetek, éppen errefelé jön két idegen, vigyük el hamar a karácsonyfát!

(Az angyalok a karácsonyfával el. Csak a két angyal marad az ablak mellett).

II. JELENET.

Nagy Gábor: (25 év körüli „jóvágású” magyar katona. Elgondolkozva, lassan jön, a szin másik felén Magyar Bálint lép be s amint azt meglátja, csodálkozva, de látható örömmel mondja).

No, nézd csak! Magyar Bálint bácsi, a negyedik századból! Megkövetöm, de már alig ismertem rá kigyelmedre!

Magyar Bálint: (Öreg, deresfejű népfölkelő. Felnéz, csöndesen).

— Hát biz megváltozik az ember, öcsém. Nekem is elfolyt a vérem ott, a Kárpátok alján... Uzsoknál. Hát biz' megfehéredtem egy kicsikét...

Nagy Gábor: Meg az! Nagyön hókadt színe van kigyelmednek... Rossz világ lehetett arra...

Magyar Bálint: Rossz... Dehát te hogy kerültél ide, Gábor? Ugy-e, te vagy a Nagy Gábor, a második századból? Hej, bizony régen volt az, amikor utoljára találkoztunk, husz évnél is több... De azért jól emlékszem reád... Én már ott halódtam a hegyoldalban... téged meg ott hallottalak dalolni, hogy aszongya: (öregesen énekel):

A kanyargó Tisza partján. ott születtem...

Vágyik oda vissza az én szívem, lelkem...

Ugy bizony, Gábor, nagy idő telt el azóta... Tudod-e, hogy ez volt az én halotti bucsuztatóm...

Nagy Gábor: Hát biz, kedves Bálint bátyám, magam is sokat szenvedtem még azután, hogy kigyelmed elment, izé, hogy feljött ide, a Mennvországba... Elmondhatom, ahogy kiverők onnan, a Kárpátok aljából a muszkát, megjártam én Szerbiát is, Itáliát is, Oláhországot is...

Magyar Bálint: Ne te ne! Mit beszélsz?! Oláhország? Aztán mit kerestél te abban az országban?

Nagy Gábor: Nem kerestem én, bátyám, semmit se, hanem hogy ők, az oláhok törtek be Magyarországra, hát... megkergettük őket egy kicsit, amugy magyarán...

Magyar Bálint: Már mint az oláhokat?

Nagy Gábor: Őket bizony, hát ezt hogy nem tudja kend?

Magyar Bálint: Már hogy tudnám... Hiszen nem jár ide semmiféle magyar ujság, aztán már te magad is tudhatod, mi-

ilyen nehezen kapunk hirt onnan alulról... Különösen mi, magyarok... Valami nagyon szomorú dolog lehet odalent, Magyarország...

Nagy Gábor: Hát ez már igaz, hogy nagynehezen...

Magyar Bálint: (Zavarodottan). De csak... Hm... hogy is mondjam csak no...

Nagy Gábor: (Büszkén). Nem, nem! Kivertük mi őket, ne féljen kigyelmed! Futott is a bocskoros úgy, ahogy a lába bírta, sokszor még segítettünk is neki, hogy könnyebben bírja... Egy hétre már mienk volt Nagyszeben, kettőre Fogaras, háromra Brassó, egy hónapra meg a fővárosuk, Bukarest... Bizony, bátyám, kihajtottuk őket az országból, de még az övékéből is! A tulajdon országukból... Most aztán nincs hazájuk!

Magyar Bálint: Azt mondd, hogy nincs hazájuk?

Nagy Gábor: Nincsen ám! De úgy kellett nekik! Minek acsarkodtak a magyarra, mikor mi semmi rosszat nem tettünk nekik! Vagy az volt a bajuk, hogy megtürtük őket a földünkön s úgy bántunk velük, mint tulajdon testvéreinkkel?

Én meg ott estem el a nagy olasz sikszágon a legnagyobb diadal közepiben. Ott kaptam egy golyót a mellembbe, aztán idekerültem én is... de a csapat, az ezred, az másnap indult tovább, így szólt a parancs, hát így kellett lennie!... Magyar bakák járták a rizsföldeket, ők szedték le a citromot, narancsot, honvédek ették meg a makarónit is... mert a magyarok győztek... nekik kellett!

Magyar Bálint: (Egyszerűen nagyobb érdeklődéssel). S te ezt mind láttad is, ott voltál?

Nagy Gábor: Én már nem. Engem még a Piavénál mellbelőttek... de azért nem sajnálom, hogy el kellett jönnöm közülük... csakhogy győztünk...

Magyar Bálint: Hallod-e, igazad van. Meghaltunk, mi is, de mégis győztünk! Mert nemcsak az győz ám, Gábor öcsém, aki a győzelem után hazamegy nagy pántlikásan-nótásan, széles mellén a sok-sok medáliával... nemcsak ők győztek, hanem mi is, akiknek teste ott porlad valahol a Kárpátok között, az olasz sikszágon, a szerb mocsarak közt, mindenfelé a nagyvilágon... Mert honvédvérből terem a győzelem, igaz-e, testvér?

Nagy Gábor: Hát ez már való igaz. Így kell lenni valahogy...

Magyar Bálint: Hát győztünk, mégis csak győztünk! Édes jó Istenem! jaj, de szeretnék végignézni most a kanyargós Tisza partján... meg a vasi földeken... gondolom, milyen lobogós, virágos, daloló, kacagó ott most minden... hát mégis csak mi győztünk... nekünk kellett... (Elgondolkozva). Aztán te, Mihály, ha otthon annyi sok a virág mostanában... jut-e abból a nagy diadalból valami a mi számunkra is?

Nagy Gábor: Már bizonyosan úgy kell lennie, csak nem feledkeznek meg rólunk odalent... (Most észreveszi az abla-

kot a két angyallal). No, nézze kigyelmed: ablak!

Magyar Bálint: Az ám! Csakugyan! Le kéne nézni! (Egy lépést tesz az ablak felé).

Nagy Gábor: De ezek az angyalok úgy látom, arra vigyáznak itt...

Magyar Bálint: Hát meginstáljuk őket, hátha megengedik...

Nagy Gábor: Hát próbálja meg kend, mert én ugyan meg nem kértem. Már hogy mernék én ilyen gyönyörűséges angyalokat megszólítani?!

Magyar Bálint: No öcsém, terajta se látszik meg, hogy amolyan háborut járt katoná volnál! De én öreg honvéd vagyok, voltam kihallgatáson már az ezredes urnál is, az pedig már csak igazán nagy ur volt... Én hát megpróbálom.

(Megigazgatja magát, kihuzza mellét, megpödrí bajuszát, aztán odalép az angyalok elé, keményen tiszteleg, katonásan jelentkezik. Aztán alázatosan, kérve mondja el kérelmét).

— Hm. Magyar Bálint honvéd alázatosan jelentem, kihallgatásra gyöttem egy kérelemmel. Nem kaphatnánk engedelmet, én, meg a Gábor öcsém arra, hogy letekinthessünk a földre egy kicsikét... Tetszik tudni, mi a dicsőséges, diadalmas, lobogós Magyarországot szeretnénk látni, akit odahagyunk, amikor feljöttünk ide... Rég nem tudunk hirt róla, meg az otthonmaradottakról sem... Hát csak azt szeretnénk megnézni, mit csinálnak odahaza...

Első angyal:

Ne bántson téged földi ember, mi változás van odalenn,

Lobogódiszes-e az ország, vagy a zokogás végtelen...

Örülj, hogy téged Isten kegyelme dicsőségébe fogadott.

Hogy Krisztus vére hullásáért néked is kegyelmet adott.

Magyar Bálint: Csak legalább hazaláthassunk egy kis időre...

Második angyal: Sajnálom, szegény lélek, nem lehet!

Magyar Bálint: Talán csak nincs valami baj odalent, Magyarországon?

Második angyal: Ne légy kíváncsi. jólélek, örülj, hogy velünk lehetsz s itt vagy köztünk.

Magyar Bálint: Hát szó, ami szó, sohasem gondoltam, hogy valaha is idejuto a gyönyörű Mennysországba, de azért csak kíváncsi vagyok...

Nagy Gábor: (Közbeszól): ...mit csinál az asszony, meg a gyerekek, az én fiam, a kis Gábor, megnőtt-e már? Tudja-e, hol vagyok? Aztán rendben van-e a házuk tája? Művelik-e rendesen a kis földünket? Csak ezt szeretném látni...

Magyar Bálint: Már mint a dicsőségünket?

Nagy Gábor: Hát azt is... Én legalább láttam, amint kihajtottuk őket a házukból, a világba, idegenkenyérre...

Magyar Bálint: Én még ezt se láttam, semmit se láttam, csak azt a rengeteg sziklát fenn a Kárpátokban, meg a zúgó vihart a fejem fölött, meg a sziklátvágó gránátokat, a tenger

muszkát, mely úgy tört ránk, mint a sáskaraj... Aztán nem láthattam a végét, a dicsőséget, mert golyót kaptam a testembe... aztán elöntött a meleg, elsötétült körülöttem a világ... nem láthattam többé semmit...

Magyar angyal: (Jobbról jön a színre). Hát ti mit szomoroktok itt jólekek, nem tudjátok, hogy idefent nincs helye a szomorúságnak?

Magyar Bálint: (Erőt vesz magán). Már hogyan tudnánk, kérem szépen... Hiszen nem is szomorkodnánk mink... Már hogy is szomorkodnánk... (Mihályhoz). No, gyere, öcsém, menjünk hát innen...

Magyar angyal: (Elébük áll). Nem úgy van az! Hiszen látom, hogy nagy bánat van a lelketeken. Mondjátok hát, mi bajotok?

Nagy Gábor: Semmiség, instálom, igazán semmiség...

Magyar Bálint: (Közbeszól bátrabban). Nem akartunk mi rosszat, csak éppen hogy le szeretnénk volna nézni egy pillanatra a földre, ott is Magyarországra, a mi szép hazánkra...

Magyar angyal: Hát ti magyarok vagytok?

Magyar Bálint és Nagy Gábor: Azok volnánk...

Magyar angyal: Talán éppen magyar hősök?

Magyar Bálint: Azok bizony, megkövetem szépen... Azért szeretnénk volna lenézni, csak meghaltunk a hazáért s most nem láthatjuk a diadalát.

Magyar angyal: (Nagy részvéttel). De hiszen könny csilan a szemben, jó öreg!

Magyar Bálint: (Elfordul, kitörli öklével szeméből a könnyet). Nem könny az, kérem, csak gyöngeség...

Magyar angyal: Tudjátok mit, én is magyar angyal vagyok. Tudom, miért vágytok annyira letekinteni hazátokra. De csakugyan szeretnétek látni hazátokat? Akkor is, ha nem olyan boldog amint szeretnétek látni? Ha nem az övé lett volna a dicsőség, hanem az ellenségeié? Ha most más volna ur földjeinek nagyrészén, nem ő?

Nagy Gábor: Akkor is, csak megláthassam a kis Gábor fiamat még egyszer... iskolás-e már a lelkem?

Magyar angyal: Hát te mért hallgatsz, jó öreg? Te már nem vagy kíváncsi?

Magyar Bálint: Én?... Hát azt tetszik gondolni, hogy nem az én hazámé lett a dicsőség? Hogy mások volnának az urak földjén? Azt nem tudom elhinni...

Magyar angyal: (Az angyalokhoz). Kedves testvérekem, kérlek, engedjétek meg e jó lelkeknek, hogy nézzenek alá hazájukra, amelyért életüket áldozták...

(A két angyal elfordul az ablaktól, jelezve, hogy lehet).

Magyar angyal: (Az ablakhoz megy, kitárla, majd a katonákhoz). Nézzetek le hát, ha annyira vágytok lenézni hazátokra... Bár azt látnátok, amire úgy vágyakoztok: dicsőséget, diadalt, boldogságot... (Szomorúan sóhajt, balra el).

Magyar Bálint: Na, Gábor, hát lenézhetünk...

Nagy Gábor: Hát mégis lenézhetünk... megláthatom a fiamat... a házamat... de régen láttam őket...

Magyar Gábor: Gyere hát no! Ne vesztegessük az időt... Hogy dobog ez a vértelen szívem...

Nagy Gábor: Az enyém is, szinte reszketek, most lenézhetnék, de — nem merek mégse.

Magyar Bálint: Hát katona voltál, Gábor, aztán nem mersz? Nem szégyeled magad? Gyere no! (Odamennek az ablakhoz, lenéznek).

— Te, Gábor! Mit látsz? Olyan gyöngye a szemem...

Nagy Gábor: Semmit... semmit... mintha valami nagy feketeség volna a földön... a Tiszát keresem, de nem találom sehol... a Kárpátok is mintha ködben ülnének... Sehol egy lobogó, sehol virág... mintha gyászfátyollal borították volna be a földnek azt a részét, ahol Magyarország van...

Magyar Bálint: Aztán mit látsz még?

Nagy Gábor: Mintha lassan oszlanék a köd,
Homály dereng az ősi rög fölött.
A kanyargó hűs Tiszát keresem,
S mellette a falunk, odalenn...
Ott van... de drága Bálint bá'
Idegen a zászló a községházán!
A Tisza mellett idegen az ur!
Munkács, Szatmár, Bereg is pusztul...
Idegen őrség, idegen parancs
S zokogás, jajszó hallik ott, alant...
Kassán jajszó és a lánc csörög,
Vértanukkal telnek meg a börtönök...
Nem hallani, csak dölyfös cseh szavát...
Nem nézhetem, nem bírom tovább!
(Remegve, egyre nagyobb fájdalommal):
Erdélyben aggokat ostromoznak
Vad, bocskoros idegen katonák,
S nőket tipor a sárba
A dühtől kegyetlen vérszomjas oláh...
A koldus székely messze bujdokol,
S vérző szive nem lel írt sehol...

Magyar Bálint: (Elcsukló hangon).

Ne mondd tovább. A szívem megreped...

Nagy Gábor: De legnagyobb a jajszó északon,
Hol nagy Rákóczi járt egykoron,
Ott most a gyáva cseh lett az ur:
S marja, a magyart, tótot vadull
Ki férfi előtt soha meg nem állt...
Átok kíséri utját, merre jár...

Magyar Bálint:

Elég, elég... ne mondd, öcsém, tovább...
Nincs nép minálunk árvább, mostohább...

(A földről felhallatszik a karácsonyi harangszó, orgona és ének hangja. Dicsőség, mennyben az Istennek...)

Nagy Gábor: Odalent most ünneplik az Ur Jézus születésnapját... Karácsony van... Boldog öröm terjeng a szíveken... csak egy nép nem érezhet örömet e szent estén...

Magyar Bálint:

De csend... ne zavarjuk a holtat,
Hogy álmodjon letűnt rég időről,
Győzedelmes, mámoros csatákról,
Lobogó diszről, szép magyar csudákról...
Legyen az álma virággal tele,
Fényes, ragyogó, milyet érdemele...
Most pedig sirjunk sűrű könnyeket:
Atyám, haragod keményen büntetett...

(Mereven, szinte dermedten megrázza Gábort): Gábor, miért nem sirsz?!

Nagy Gábor: (Tompán). Nem tudok... csak azt érzem, hogy itt, bent valami megszakadt... hogy fáj valami, nagyon fáj... imádkoznék, de most nem tudok... Pedig ami hült szívem rágja, az imádság is, zokogás is... csak nem tud szavakba ömleni... hol vegyem a könnyeket, annyi tenger könnyet, amennyi kellene...

(Lentről erősebb harangszó hallik. Magyar Bálint figyelmes lesz, közeledik az ablak felé, arcáról lassan eloszlik a kétségbeesés s bizó reménység derüje ragyog fel rajta).

— De mi van kigyelmeddel, Bálint bátyám, mit lát, hogy úgy felragyog az arca?

Magyar Bálint: Hát nem hallod, Gábor, ez valami új hang, nem temetési ének, száll, száll felfelé, szinte lelkem is újra éled...

Nagy Gábor: Karácsony este van, kedves Bálint bátyám,
Dicséret száll fel az égbe szellő szárnyán...

Magyar Bálint: Az van, Gábor, magyar karácsony! A magyar igazság születésnapja!

És nincs hatalma többé a gázságnak,

Én újra látok könnyeimen át:

Szétfoszlik lenn a trianoni bánat:

Tekintetem a jövőkbe lát.

Ott leng majd újra minden ház falán

A magyar lobogó, újra ott lesz, ott ám!

Kincses Erdélyben székely lesz az ur,

Felvidéken Krasznahorka fog uj

Dalt zengeni bus tárogatókon...

Megszületett immár világ igazsága:

S megjön majd a husvét nagy feltámadással

Nagy Gábor: Édes Bálint bátyám, de szépen beszél kend.

Újra tűz lángolt fel itt, a szívemben...

Magyar Bálint: Hallod-e Gábor, hogy zúg a harang,

Látod-e a csillag aranyugarát?

Karácsony szent éjén jött az Igazság:

S elhozza nekünk a nagy — feltámadást!

(Lentről felhangzik: Békesség földön az embernek... A két katona egymásra borulva zokog, a szín elsötétül, felgyulad a színen egy karácsonyfa s előtérben erős világításban tündöklök Szent István Magyarországnak térképe fenyőkeretben. Néhány perc után függöny le).

Mit hozzon a Jézuska?

Karácsonyi gyermekjáték 3 képben.

Írta: Dr. Klenner János.

Személyek: Anya, Jóska a fia (ruhája szegényes, de tiszta) 10 éves, Juliska a lány, 7 éves, Álom tündére, Jóság tündére, Tündérkirálynő, 1. fiu, 2. fiu, 3. fiu, Tündérek.

1. kép.

(Szín: Szegény parasztszoba. Anya Juliskával az ölében, az egyik sarokban zsámolyon, Jóska asztal mellett, széken ül. Jóska előtt sokat forgatott, kopott Biblia. Idő: karácsony estéje.)

Jóska: (A Bibliából fennhangon, de akadozva olvas) „...és szülé az ő elsőszülött fiát és bepólyálá és helyezteté őt a jászolba, mivelhogy nem volt nekik helyök a vendégfogadó háznál. Valának pedig pásztorok azon a vidéken, akik künn a mezőn tanyáztak...

Juliska: (eddig sem figyelt Jóskára, hanem arcán látszik, hogy gondolatai egészen máshol járnak, most hirtelen közbeszól) Édesanyám! Azt is mondta a Bözsi, hogy neki igazi alvó babát hoz a Jézuska, meg olyan nagy karácsonyfát, hogy a menyezetig ér.

Jóska: (mikor huga elkezd beszélni, abbahagyja az olvasást és szintén odafigyel) A kántorék Jancsijának meg füttyülő vonatot hoz a Jézuska. Édesanyám, hát nekünk miért nem hoz semmit?

Juliska: Ugy szeretnék egyszer én is karácsonyfát kapni! Délután, hogy elküldött édesanyám a bótba, benéztünk a Mihály bácsiék ablakán, aztán már akkor ott állt a szép karácsonyfa! (élénken, szinte átszellemülve). A tetején csillogó angyalka, aztán sok, sok cukor, meg édes sütemény rajta, meg sok, sok dió, merő aranyból. Mondja, édesanyám, hozzánk sohasem jön el a Jézuska?

Anya: (sirással küzdve) De igen, édes gyermekeim, Hozzánk is eljön a Jézuska. Eljön hozzánk, de nemcsak karácsonykor, hanem sokszor eljön. Ha ti jók vagytok, ha úgy el-elnéztek benneteket, aztán eszembe jut, Istenem, mi is volna én velem, ha ti nem volnátok, ha nem vigasztalgatnátok úgy néha-néha, amikor fáradtan haza jövök, amikor a tanító ur eldicsér-